

Kopje thee

82

RACHEL VERHEIJEN

De zon schijnt volop en dat is goed voor de Vlindervallei. In ieder geval is het goed voor het groen in de wijk. Voor de bomen die er al stonden en waar iedereen zo trots op is. 'Bestaande flora en fauna zijn in het plan zo veel mogelijk behouden,' staat in de verkoopbrochure. 'De aanwezigheid van krachtige groene randen en groene dooraderingen dragen hiertoe bij.' In zo'n vallei wil iedereen wonen natuurlijk. Maar ik niet. Ik wil geen dooraderingen rondom mijn huis. Zelfs niet als het een jaren '30-woning is waar al gauw drie woningen uit de echte jaren '30 in passen. Ik heb altijd gedacht dat mensen vroeger kleinbehuïsd waren, maar dat geldt niet voor Harlekijnvlinders en Zandooogjes.

Er is door een batterij deskundigen lang nagedacht over de inrichting van de wijk. Want groene dooraderingen alleen zijn wat karig en doen te veel denken aan milieuvriendelijke spataderen. Dus staan er op sommige plaatsen sprietten die over tien jaar boom moeten zijn. Ze vallen wel op, een recht rijtje saluerende groene spataderen ingeklemd tussen twee boompalen, als scheidingslijn tussen kattenbaktuin en de straat. Het is in ieder geval niet veel werk om bij te houden, zo'n hippe voortuin.

Sinds een jaar woont Hanneke in deze gewilde wijk met authentieke elementen. Hanneke heeft een grintbak vóór en een bundel kindvriendelijkheid achter het huis. Schommel, zandbak, speelhuisje, terras. Hanneke is heel erg moeder en heeft een schema waar ik niet jaloers op ben. Zij legt het uit en ik doe mijn best het te begrijpen. Een duidelijke rolverdeling. Het komt erop neer dat ieder kind zijn eigen schooltijden heeft. En dat Hanneke haar dag fietsend en wachtend doorbrengt. Door die verschillende schooltijden heeft ze behalve een goede conditie ook snel leren eten en goed leren plannen. Deze nutteloze combinatie van fietsen en wachten duurt tot 's middags kwart voor vier. Dan zijn ze met zijn vieren thuis voor het kopje thee dat zo goed is voor

kinderen en dat het leven zin en kleur geeft.

'Wil jij nog thee,' vraagt Hanneke me, terwijl ik probeer uit te rekenen hoeveel tijd ze bezig is met op en neer naar school fietsen iedere dag. 'Ja lekker,' antwoord ik, terwijl ik uitkom op een kleine drie uur. Het theeservies heet Blond, maar dat heeft verder niets te betekenen. Blond is in, begrijp ik. 'Volgend jaar wordt het pas echt lastig, want dan gaat Tomas naar de dependance en moet ik drie locaties langs. Bovendien worden ze steeds strenger. Eigenlijk mogen we niet met de fiets omdat we te dichtbij wonen.' Ik knik, maar denk al lang niet meer aan schoolpleinen en idiote schooltijden.

Stef Bos neemt plaats in mijn hoofd. 'Is dit nu later, als je groot bent. We spelen nog verstoppertje, maar niet meer op het plein. En de meesten zijn geworden, wat ze toen niet wilden zijn.' We spelen verstoppertje in een jaren '30 wijk met plastic erker en een kamer en-suite met Chinees glas-in-lood.

'Hanneke, weet jij nog dat wij tegen kruisraketten waren? Dat wij met zo'n 400.000 anderen in Amsterdam liepen te demonstreren? Dat we voor het eerst ziek werden van te goedkope rode wijn en roze koeken? Dat we tegen alles waren? "A-me-lis-weerd! Niet ge-as-fal-teerd!"' Hanneke denkt na. 'Ja, nu je het zegt,' staart ze naar buiten, de blik op de tuin gericht. 'Zie je, de vlinderstruik is bijna uitgebloeid. Maar als ik de bloemen eruit knip, bloeit hij waarschijnlijk nog eens. Bij vlinderstruiken werkt dat.'

Mijn hoofd vult zich met geschiedenis. Wat hadden we een mooi motto bedacht, Hanneke en ik. In krullerig Oudhollands schreven we het eerst alleen op onze agenda's en later ook op posters waarmee we de prikborden op school vulden. 'Na Reagan komt zonneshijn.' Maar Reagan is al drie jaar dood en schijnen doet de zon volop in de Vlindervallei. Het is tijd om naar huis te gaan.

Stoep

RACHEL VERHEIJEN

Het is rotweer en daarom worden veel kinderen vandaag met de auto naar school gebracht. Ja, mijn kinderen ook. Zij-die-de-regen-haat is my middle name. Als we bij de school aankomen, is er nergens parkeerplaats. Natuurlijk is er nergens parkeerplaats want ik ben al laat en niemand wil fietsen in dit weer.

Alle andere auto's verwensend in minstens vijf moderne vreemde talen, parkeer ik de auto een eind verderop en ga op zoek naar mijn paraplu's. Ik heb overal paraplu's omdat mijn paraplu's nooit zijn waar ik ze nodig heb. Een virtueel rondje langs de plu's levert op dat er drie op mijn werk liggen, een groene boven in mijn thuiswerktas, twee in de hal, twee in de garage, eentje in mijn tas-die-thuis-ligt, een in mijn fietstas en gelukkig... er ligt er ook nog een in de auto. Het is mijn lievelingsplu: een kleine zwarte plu met daarop de tekst 'Shit, het regent'.

Terwijl we met zijn drieën onder de te kleine lievelingsplu naar school lopen, rijdt een Zilvergrijze focus vlak langs ons en rijdt de stoep op. Niet een beetje per ongeluk een stoeprand meepakkend met een of twee wielen. Nee, gewoon volledig, helemaal, völlig, toute la voiture, zo u wilt. En parkeert dwars op de stoep. Nu is de stoep op die plaats ook vrij breed – je zou er met gemak een PC Hooftractorkwartet kwijt kunnen – maar echt aan te raden is dat niet met al die rondartelende kleuters. Uit de auto stappen twee roomkleurige pumps en een blond hoofd dat eruit ziet alsof het net van de kapper komt. Maar dat is niet logisch op dit tijdstip. Wat er tussen zit, ben ik vergeten, iets zakelijks geloof ik. Op de achterbank twee blonde, gelgekuifde hoofdjes, type groep 1/2.

En dan, terwijl het blonde hoofd richting achterportier loopt, komt de auto langzaam in beweging. Heel langzaam weliswaar, maar toch duidelijk in beweging. En, klein detail, de stoep loopt schuin af richting de straat. Tot die conclusie komt

het blonde hoofd al snel, maar hoe op deze nieuwe situatie te reageren, dat weet ze dan weer niet. De twee gelgekuifde hoofdjes vinden er ook niet zo veel van. Ondertussen rolt de auto nog steeds langzaam richting straat. En daar rijden auto's. Van twee kanten. Langzaam. Alsof er aan beide kanten een Kiss & Ride-strook is, maar dan zonder Kiss & Ride-strook. Gewoon auto's die hun dagelijkse achterbankvulling komen droppen. En allemaal zien ze een grijze auto langzaam de stoep afrollen, maar niemand kan een kant op. Het lijkt wel slow-motion. Het blonde hoofd loopt naast de auto en probeert de auto tegen te houden. Iets te laat zie je haar bedenken dat ze juist terug die auto in moet om hem op de handrem te zetten. De blauwe auto denkt aan de deuk die komen gaat. En de deuk komt. Een klein klapje, alleen wat blikshade, een boze blauwe auto en een beschadigde blik van het blonde hoofd. Ze kan wel janken. En dan ook nog te laat op haar werk. Ze pakt haar mobieltje en belt. Haar auto met gelgekuifde hoofdjes staat nog steeds dwars op de weg. Wat een klotedag.

Illustratie: Mieke Driessen.

